Ἔτος Κ'. Ἐν Ἀθήναις 17 Φεβρουαρίου 1907 Ἀριθμὸς 7

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀρχομένη ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἢ Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ δρ. 6 — Ἐξωτερικ. φρ. χρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ ΑΡΙΘ. 18
(Παραπλεύρως ἀστυν. τμήματος Πλάκας)

ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Μεταφέρομεν τὴν κάτωθι πληροφορίαν ἀπὸ τὴν χθεσινὴν «Ἀκρόπολιν».

«Ἐν Ν. Ὑόρκῃ μέγας γίνεται κατ' αὐτὰς κρότος περὶ παραδόξου τινὸς φαινομένου.

Ὁ δόκτωρ Χόγσον, γραμματεὺς τῆς ἑταιρείας τῶν ψυχικῶν φαινομένων, ἀπέθανε κατὰ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον. Πρὶν ἢ ἀποθάνῃ ὅμως, ὑπεσχέθη εἰς τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κολομβίας δόκτορα Χιτλὸπ καὶ εἰς τὸν φίλον του Φοῦνκ ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του ἤθελε κάμει τὸ πᾶν, ὅπως ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῶν. Τώρα δὲ οἱ δύο φίλοι τοῦ Χόγσον ἰσχυρίζονται, ὅτι ὁ νεκρός των φίλος ἦλθε πολλάκις εἰς συνέντευξιν μετ' αὐτῶν καὶ ἔγραψαν μάλιστα καὶ ἐν βιβλίον ὅπου διηγοῦνται τὰ καθέκαστα τῶν συνεντεύξεων αὐτῶν.

Ὁ Χόγσον εἶπεν εἰς τοὺς φίλους του, ὅτι ὁ θάνατος οὐδεμίαν προξενεῖ ὀδύνην, ἀλλὰ συνίσταται μόνον εἰς βραχεῖαν τινὰ ἀπώλειαν τῶν αἰσθήσεων, αἵτινες ὅμως μετ' οὐ πολὺ ἐπανέρχονται πάλιν εἰς τὴν ψυχήν, ἐπιφέρουσαι εἰς αὐτὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν.

Ὁ νεκρὸς παρεκάλει τοὺς φίλους του νὰ προσπαθήσωσι νὰ κατανοήσωσι καλῶς ὅ,τι λέγει καὶ νὰ τὰ ἐξηγήσωσιν εἰς τοὺς ἄλλους, διὰ νὰ δώσωσι τοιουτοτρόπως μίαν νέαν ὤθησιν εἰς τὰς ψυχολογικὰς μελέτας.

Εἶπε δὲ πρὸς τούτοις, ὅτι εἶνε μᾶλλον εὐχαριστημένος ἐκ τῆς νέας ταύτης ζωῆς παρὰ ἐκ τῆς ἐπιγείου. Ὑπεσχέθη δὲ ὅτι θὰ παρουσιάζεται συχνὰ εἰς τοὺς φίλους του καὶ θὰ ἐξηγῇ εἰς αὐτοὺς ὅ,τι ἀναγκαῖον νομίζει διὰ τοὺς ἐπιζῶντας.

Ὁ καθηγητὴς Χίσλοπ νομίζει ὅτι αἱ ἀνακοινώσεις τοῦ Χόγσον ἀποτελοῦν τὰς ἐπιστημονικωτέρας ἀποδείξεις περὶ μελλούσης ζωῆς.»

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀληθοῦς ἢ μὴ τῆς εἰδήσεως ταύτης οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία σήμερον, ὅτι τὰ φαινόμενα τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τοῦ πνευματισμοῦ, τὰ ἐγείροντα τόσον θόρυβον ὄχι μόνον εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην, εἶνε ἄξια τῆς προσοχῆς καὶ τῶν καθοδηγούντων τὰς ἀποιθήσεις τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν. Τὸ καθήκον τοῦτο εἶνε τόσῳ ἐπιτακτικώτερον, καθόσον πανταχοῦ ἡ πνευματιστικὴ περιέργεια δέλεαρ ὀλίγους ὀπαδούς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ οἱ παρουσιαζόμενοι ὡς μᾶλλον εἰδήμονες τῶν πνευματιστικῶν ἐργασιῶν στρέφουσι τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν πορίσματα κατὰ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ἀρνούμενοι τὴν διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἀποκάλυψιν ὡς αὕτη διετυπώθη ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ.

Ὅτι ὁ πνευματισμὸς εἶνε ἄξιος ἐρεύνης σοβαρᾶς, τὸ ἀποδεικνύει καὶ ἡ πρόσφατος ἱστορία τοῦ περιφήμου Λομπρόζο, τὸν ὁποῖον μὲ τόσην ἰδιάζουσαν προτίμησιν ἐπεκαλοῦντο οἱ παρ' ἡμῖν ὀλόφρονες πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀθέων ψυχολογικῶν θεωριῶν. Ἐσχάτως ὅμως ὁ Λομπρόζο προέβη εἰς δημοσιεύσεις, διὰ τῶν ὁποίων ὁμολογεῖ ὅτι ἀποδέχεται τὴν ὑπαρξιν τῶν ὑπερκοσμίων· καὶ εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην τὸν ἐξηνάγκασαν πνευματιστικὰ πειράματα, τὰ ὁποῖα παρηκολούθησε μᾶλλον μὲ ἄπιστον κατ' ἀρχὰς διάθεσιν, ἥτις ὑπεχώρησε μετ' ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναμφισβητήτου καὶ καταπληκτικῆς ἐναργείας των.

Ὁ πνευματισμὸς ἔχει καὶ ἐν Ἑλλάδι πολλοὺς ὀπαδούς, δυστυχῶς ὅμως καὶ πολλὰ θύματα. Θύματα κυρίως ἕνεκα τοῦ ὅτι δι' αὐτοῦ ἀπομακρύνονται τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Ἡ «Ἀνάπλασις», πολλάκις παρακληθεῖσα νὰ δημοσιεύσῃ ἄρθρα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, δηλοῖ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐρχομένου μηνὸς θὰ ἀρχίσῃ μεγάλην τοιαύτην σειράν, βασιζομένη ἰδίως εἰς σπουδαιότατον σύγγραμμα τοῦ ἄρτι ἀποβιώσαντος Ἰωσὴφ Λαππόνι, διακεκριμένου ἰατροφιλοσόφου, ἰδιαιτέρου δὲ ἰατροῦ τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΓ' καὶ τοῦ νῦν Πίου τοῦ Ι'.

Εἰς τὴν συγγραφήν του ἱστοροῦνται αἱ διάφοροι φάσεις, διὰ τῶν ὁποίων διῆλθον ὁ ὑπνωτισμὸς καὶ ὁ πνευματισμός, προσδιορίζονται τὰ ἰδιάζοντα εἰς ἑκάτερον τούτων φαινόμενα, ἐξακριβοῦται ἡ φύσις τῶν φαινομένων τούτων, ἐκτίθενται αἱ ἀτομικαὶ καὶ κοινωνικαὶ συνέπειαί των καὶ προτείνονται εἰς τὰς Κυβερνήσεις μέτρα προνοίας πρὸς ἀποσόβησιν τῶν καταχρήσεων καὶ τῶν βλαβῶν.

Ο ΖΗΛΕΥΤΟΣ!

Ἀγρὸν καλλιεργείας ἐμπροσθέν του ἔχει τὸν ἑαυτόν του. Εἰς τὴν φαντασίαν του ἀνακυκλοῦται ἡ μεγαλοπρεπὴς εἰκὼν τοῦ κάλλους καὶ τῆς λαμπηδόνος τῆς ἀρετῆς. Οὐδέποτε περιαυτολογεῖ, ἐκτὸς ἐὰν ἀπολογῆται. Περὶ τῶν ἄλλων τότε μόνον ὁμιλεῖ, ὅταν πρόκηται νὰ εἴπῃ καλά.

Πάντοτε ἐπιθεωρῶν τὸν ἑαυτόν του καὶ ἐμβαθύνων εἰς τὴν μελέτην τῶν ὅλων του ἐλαττωμάτων, ἀναγνωρίζει τὴν ἱκανότητα καὶ ἐκτιμᾷ τὰς ἀρετὰς τῶν ἄλλων, περὶ τῶν ὁποίων μὲ φαιδρότητα ψυχικὴν κάμνει εὔφημον λόγον.

Πάντοτε τὸν καταυγάζει ἡ θεία λαμπρότης τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον δοξολογεῖ καὶ εὐγνωμονεῖ διὰ τὴν ἄπειρον ἀγαθότητα καὶ τὴν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπην αὐτοῦ. Ἡ φοίτησίς του εἰς τὸν ναὸν εἶνε τακτική. Ἐκεῖ ἱστάμενος μὲ τὴν πεποίθησιν καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ ἐξιλασμοῦ, οὐδὲν ἄλλο σκέπτεται καὶ οὐδένα ἄλλον βλέπει εἰμὴ τὸν ἑαυτόν του ἁμαρτωλόν. Ζῇ πάντοτε καθ' ὅλας τὰς σχέσεις ὡς πιστός· δὲν ἐπιδεικνύει ποτὲ τὴν θερμότητα τῆς πίστεώς του εἰμὴ ὅταν πρόκηται νὰ βοηθήσῃ καὶ στηρίξῃ τοὺς ἄλλους.

Ἡ διαύγεια καὶ ἡ καθαρότης τῆς ψυχῆς του τὸν φέρει τόσον ἐγγὺς τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἡ μνεία αὐτοῦ ἐν τοῖς ἔργοις τῆς δημιουργίας καὶ τῇ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου προνοίᾳ ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τῶν πεποιθήσεων καὶ ἐλπίδων του καὶ τὸ κορύφωμα τῆς εὐτυχίας του. Περὶ Θεοῦ οὐδέποτε ὁ νοῦς του ἐπολυπραγμόνησεν. Ἐνῷ ὁ νοῦς τῶν ἀπίστων οὐδέποτε ἐπειράθη νὰ ἐνασχοληθῇ μὲ τὸ ἄπειρον ἄλλως παρὰ διὰ νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ.

Τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ τὴν ψηλαφεῖ ἐν αὐτῇ τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ του, ὅταν ἀντιλαμβάνηται τὴν ἀκαταμάχητον ἀντοχήν της ἐναντίον πάσης ἐξωτερικῆς προσβολῆς, ἐναντίον τῶν καταιγίδων, αἵτινες φυγαδεύουσι τὴν εἰρήνην, διαιροῦσι τὴν οἰκογένειαν, ἀναιροῦσι τὴν φιλίαν, καταστρέφουσι τὴν ζωὴν καὶ καθιστῶσι τὸν κόσμον θέατρον συμφορῶν καὶ τόπον κλαυθμῶνος.

Μετὰ τῶν ἄλλων εὐκόλως ἐπικοινωνεῖ, διότι πάντοτε ζητεῖ καὶ εὐκόλως ἀνακαλύπτει τὰ καλὰ των προτερήματα. Ἀλλὰ καὶ ἐπαισθητὰ ἐλαττώματα ἐὰν προβάλωσιν ἐνώπιόν του, τοὺς κρίνει ἐπιεικῶς καὶ τοὺς τάσσει ἀνωτέρω τοῦ ἑαυτοῦ του, σκεπτόμενος ὅτι εἰς τὸν ἑαυτόν του ἐδόθη εὐκαιρία νὰ ἐμορφώνετο κατὰ τὸν χαρακτῆρα καλλίτερος παρ' ὅ,τι ἐμορφώθη, ἐνῷ εἰς τοὺς ἄλλους πολλάκις παρέχονται τοὐναντίον τὰ μέσα τῆς διαστροφῆς ἀντὶ τῶν εὐκολιῶν τῆς καλῆς μορφώσεως. Πλὴν δὲ τούτου ὑπολογίζει καὶ τὰ φυσικὰ προτερήματα καὶ ἐλαττώματα· ἀκόμη δ' αὐτὸς σκέπτεται, πλὴν τῶν μεταλλαγῶν τῶν ἠθικῶν καταστάσεων τῶν ἀνθρώπων, αἵτινες εἶνε δυνατὸν νὰ συμβῶσιν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ζωῆς, καὶ τὰς κεκρυμμένας ἀρετὰς τῶν ἀνθρώπων, ἀγόμενος φυσικῶς εἰς τὴν σκέψιν ταύτην ἐκ τῆς ἐσωτερικότητός του.

Οὐ μόνον ἐπικοινωνεῖ εὐκόλως καὶ εὐχαρίστως μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δέχεται καὶ ἐπιζητεῖ τὰς γνώμας καὶ συμβουλὰς καὶ τῶν μὴ σοφωτέρων του καὶ ὠφελεῖται καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν γνωμῶν καὶ κατηγοριῶν τῶν τυχὸν ἐχθρευομένων αὐτόν, ἐξετάζων καὶ εὑρίσκων τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τῆς δράσεώς του, εἰς τὰ ὁποῖα εὗρον ἢ διέστρεψαν ἵνα εὕρωσι τὴν ἀφορμὴν ἐναντίον του· ὅπως, ἐὰν εὕρῃ τὸ ἐλαττωματικόν, προσέχῃ εἰς τὸ μέλλον οὐχὶ ὅπως μὴ παρέχῃ τὸ ἐνδόσιμον τῆς δημιουργίας ἀφορμῶν εἰς τοὺς κακοποιούς, διότι τὴν αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν τὰς ἔχουσιν ἐν τῇ ψυχῇ των, ἀλλ' ὅπως γίνηται σοφώτερος, ὠφελούμενος καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν του.

Εἶνε φρόνιμος ὡς ὄφις, δηλαδὴ φυλάττει πάντοτε καθαρὰν τὴν συνείδησίν του, ὡς ἐκεῖνος τὴν κεφαλήν του. Ἔχει τὴν ἀκεραιότητα τῆς περιστερᾶς, ἥτοι ἔχει ὑπομονὴν καὶ ἀντοχὴν εἰς τὰς συμφορὰς τοῦ βίου καὶ δὲν ἀπελπίζεται καὶ δὲν θορυβεῖται, ὅπως καὶ ἡ περιστερά, ἥτις δεικνύει τὴν θλῖψιν της μὲ παραδειγματικὴν ἱλαρότητα, χωρὶς νὰ κραυγάζῃ καὶ νὰ κόπτηται ὡς τὰ ἄλλα πτηνά. Ὅλη ἡ ψυχική ὁμαλότης του καταφαίνεται εἰς τοὺς τρόπους του καὶ εἰς τὴν φαιδρότητα τῆς μορφῆς του.

Τὸν ἑαυτόν του τὸν θεωρεῖ ὀφειλέτην πρὸς πάντας, χωρὶς νὰ ἀξιοῖ ἀνταπόδομα παρ' οὐδενός. Ἡ καρδία του, ὡς κάμινος, ἐκπέμπει θερμότητα διὰ τοὺς ψυχροὺς πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ ὡς πηγὴ δροσερὰ δροσίζει τοὺς καταφλεγομένους ὑπὸ τοῦ καύσωνος τῶν παθῶν τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς κακίας. Εἶνε πάντοτε προσηνής, εἶνε ἕτοιμος νὰ ἐκχύσῃ διὰ τῶν χειλέων του τὸν ἐγκρυπτόμενον ἐν τῇ ψυχῇ του πλοῦτον τῆς χρηστότητος αὐτοῦ, ὅπως ἐξυψώσῃ, ἐνθαρρύνῃ καὶ ἀνακουφίσῃ τοὺς πλησίον αὐτοῦ. Ἡ προσήνειά του ὑποστέλλεται, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ ἡ ψυχραιμία, ὅταν ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἀντιπίπτοντας πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τοὺς ὑβρίζοντας τὸ δίκαιον καὶ ἀσεβοῦντας πρὸς τὸν Θεόν, ὑπὲρ τοῦ θελήματος τοῦ ὁποίου εἶνε ἕτοιμος νὰ ἀγωνισθῇ μετὰ καρτερίας καὶ πάσης αὐτοθυσίας.

Αὐτὸν εὐλογεῖ ὁ λέγων τὸ «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾴος εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν»

Αὐτὸς θέλει νὰ σωθῶσι καὶ ὑπερυψωθῶσιν οἱ ἄλλοι. Διὰ τὸν ἑαυτόν του σωτηρία καὶ ἐξύψωσις εἶνε ὁ ἅγιος θησαυρός του, ἡ πηγὴ πάσης εὐτυχίας, ἡ ἑνοῦσα τὸν κόσμον μὲ τὸν οὐρανὸν γέφυρα.

Ἰδοὺ ὁ ζηλευτός· αὐτὸς εἶνε ὁ ταπεινόφρων ὁ καὶ πλήρης ἀγάπης καὶ ἀγαπητός, διότι ἡ ταπεινοφροσύνη εἶνε ἀχώριστος τῆς ἀγάπης.

ΠΑΝΑΡΕΤΟΣ ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
Ἀρχιμανδρίτης

Ο ΠΙΣΤΟΣ

Ὁ Θεὸς εἶναι πιστός, διότι εἰς ὅλα τὰ ἔργα του φαίνεται ὅτι εἶναι ἄξιος ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης ἐξ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, ὅτι θὰ μᾶς ἀποδώσῃ μὲ τὸ μέτρον τῆς ἀγάπης του ὅ,τι μᾶς ἀνήκει, ἀρκεῖ μόνον νὰ εἴμεθα ἰδικοί του. Διὰ τοῦτο λέγεται «πιστὸς καὶ δίκαιος» (Α'. Ἰω, Δ', 9). Καὶ ὁ ἄνθρωπος, τέκνον τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν, ἵνα ζήσῃ ἐν τῷ φωτὶ καὶ φθάσῃ εἰς ἓν τέρμα, μεθ' ὃ ἄρχεται ἀτελεύτητος χαρά, ἀνάγκη νὰ εἶναι πιστός. Ὁ πιστὸς εἶναι ὁ ἀπόλυτον τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἔχων καὶ ἀπὸ τούτου ἐν πάσῃ τῇ βιοτικῇ αὐτοῦ σταδιοδρομίᾳ ἓν τῇ καρδίᾳ του διευθυνόμενος. Τοιοῦτος δὲ ὤν, ὑπέρτερος πάσης μικρότητος καὶ ματαιότητος ἀναδεικνύεται, καὶ οὐδέν, ἀπολύτως οὐδὲν δύναται νὰ τον παρασύρῃ εἰς τὸ νὰ παραβῇ τὸ θέλημα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος διευθύνει τὴν καρδίαν του, καὶ ὁ ὁποῖος τὰ πάντα δύναται. Ὁ πιστὸς εἶναι φωτισμένος εἰς τὸν νοῦν του καὶ σθεναρὸς εἰς τὴν καρδίαν του. Βλέπει τὴν ἀπάτην καὶ ματαιοφροσύνην τῶν ἀνθρώπων καὶ συναισθάνεται καὶ ἐννοεῖ τὸ ἀναλλοίωτον τοῦ τελείου καὶ παναγάθου Θεοῦ, καὶ διὰ τοῦτο, ἐν ᾧ οὐδὲν σταθερὸν περιμένει παρὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ παρ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν φιλτάτων καὶ ἰσχυροτάτων, τὰ πάντα ἀσφαλῶς ἐλπίζει παρ' Ἐκείνου. Ἕνεκα τούτου κατὰ φυσικὸν ἐνδιάθετον λόγον ὁ πιστὸς εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐλπίδος τῆς βεβαίας ὡς πρὸς τὸν Θεόν. Εἰς τηνικαῦτην ἐμπιστοσύνην του ὁ πιστὸς εἶναι πλήρης χαρᾶς ἀμεταπτώτου. Ὅλος τὰς ἀτυχίας καὶ ὅλα τὰ ἐπὶ γῆς λυπηρὰ ὑφίσταται ὡς μέσα δοκιμασίας πρὸς τελειοποίησίν του καὶ ὡς φάρμακον ψυχικῆς εὐρωστίας. Ἀγωνίζεται καὶ ταλαιπωρεῖται, ἀλλ' ἐν τῇ πίστει του καὶ τῇ ἐλπίδι του συναισθάνεται ὅτι ἐν Παραδείσῳ ζῇ, διότι πρὸς τὸν Παράδεισον ἀποβλέπει καὶ βεβαιότητα περὶ αὐτοῦ ἔχει. Ὁ πιστὸς τολμᾷ ἀπτόητος ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ πρέποντος, καὶ, ἐνθουσιῶν ὑπὲρ τῆς οὐρανίου τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας, τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτῆς μετὰ χαρᾶς θυσιάζει, διότι συναισθάνεται, ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν τῶν προσκαίρων ἀρχίζει ἡ ζωὴ τῆς ἀπολαύσεως τῶν αἰωνίων. Ἔχει περιβομβοῦσαν εἰς τὰ ὦτα τῆς ψυχῆς του πάντοτε τὴν τοῦ Κυρίου φωνὴν «Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς». (Ἀποκαλ. Β', 10). Διὰ τοῦτο θυσιάζεται καὶ ἐκλείπει, ἀλλὰ στηρίζει Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ σῴζει τὸ ἐφ' ἑαυτῷ ἔθνη, ἐκπολιτίζει κοινωνίας. Καὶ μόνον ὁ τοιοῦτος πιστός εἶναι καὶ ὁ ἀληθῶς ἀξιόπιστος ἐν ἀνθρώποις, διότι εἶναι ὁ λάτρις τῆς ἀληθείας καὶ ὁ ἄγγελος τῆς ἀγάπης.

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ

Ὁ δυστυχέστατος καὶ ταλαιπωρότατος τῶν θνητῶν εἶναι ὁ ἄπιστος. Ὁ ἄπιστος δὲν ἔχει κεφαλὴν διευθύνουσαν, διότι ἔχει τὴν λογικὴν βεβλαμμένην. Διὰ τοῦτο εἰς τὰ τυφλὰ βαδίζει καὶ ποῦ φέρεται ἀγνοεῖ. Κυρίως ἡ ἀπιστία εἶναι ἀποτέλεσμα διαφθορᾶς τῆς καρδίας καὶ ἐπικρατήσεως τοῦ σαρκικοῦ ἐγωϊσμοῦ. Τρανοτάτη ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅτι οὐδεὶς ἄπιστος εἶνε σώφρων, ἀλλὰ πάντες δουλεύουσιν ἀνιάτως εἰς πάθος τι ταλαιπωροῦν καὶ ἐξευτελίζον αὐτούς. Καὶ ἐν τούτῳ πραγματικὸν ἀποδεικνύεται τὸ ὑπὸ τοῦ Δαυὶδ λεγόμενον «εἶπεν ἄφρων οὐκ ἔστι Θεός». Οὕτω φαίνεται πράγματι συγχυζομένη ἡ ἀπιστία, ὡς πρὸς τὴν δουλείαν τῶν παθῶν, πρὸς τὴν ἐκ κληρονομικότητος ἀδυναμίαν τῆς σαρκός. Ἀλλὰ τὸ ἓν βοηθεῖ τὸ ἄλλο, καὶ ἀμφότερα εἰς τὴν καταστροφὴν φέρουσι τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον. Συναντῶνται δὲ ἀμφότεραι αἱ καταστρεπτικαὶ αὗται δυνάμεις εἰς τὴν πηγήν, ἀφ' ἧς προέρχονται, καὶ αὕτη εἶναι ὁ ἐγωϊσμός.

Ὁ ἐγωϊσμὸς δημιουργεῖ τὸν κακοήθη, ὁ ἐγωϊσμὸς δημιουργεῖ τὸν ἄπιστον. Διότι ὁ ἐγωϊσμὸς εἶναι ἡ ἀρχικὴ αἰτία πάσης ψυχικῆς παραφροσύνης. Ὁ ἄπιστος εἶναι ἄνθρωπος ἀνάξιος πάσης ἐμπιστοσύνης, διότι εἶναι ἄνθρωπος τῆς χαώδους ἀσταθείας. Ἀναδεικνύεται πολλάκις μέγας εἰς ἔργον τι, διότι ἐκ τούτου θεραπεύεται ὁ ἐγωϊσμός του· ἀλλ' αἱ περιστάσεις εἶναι μεταβληταὶ καὶ τὰ πράγματα τὰ εὐνοϊκὰ εἰς ἀντίξοα μεταβάλλονται· καὶ τότε ὁ ἄπιστος ὑπὸ τούτων συμπαρασυρόμενος αἴφνης ἄλλος ἀναφαίνεται, μικρὸς καὶ εὐτελής, κακοποιὸς καὶ ἀσυνείδητος, ἀπότητος τολμητίας τοῦ κακοῦ, ὑπουλος καὶ καταχθόνιος ὑπονομευτὴς παντὸς ἀγαθοῦ καὶ σφαγιαστὴς πάσης ἀρετῆς καὶ ἐπὶ τέλους καταστροφεὺς ἑαυτοῦ, πάντοτε ἐν ἀτιμίᾳ τὸν βίον τελευτῶν. Διότι οὐδεὶς ἄπιστος ἀποθνήσκει τίμιος. Ἀλλοίμονον εἰς οἰκογενείας, αἱ ὁποῖαι ἔχουσι τὸν οἰκοδεσπότην ἄπιστον. Συμφορὰ ὀλεθρία εἰς μίαν Ἐκκλησίαν ἢ εἰς ἓν Κράτος, ὅταν ἔχωσι τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν ἀπίστους. Νεκρόνουσιν οὗτοι πᾶσαν ζωὴν καὶ ἐμποδίζουσι πᾶσαν ἀληθῆ πρόοδον καὶ προκοπήν. Ἐν τούτῳ δὲ ἀποδεικνύονται ἀληθῶς ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ κακοῦ. Ὁ ἄπιστος εἶναι ἄχρηστος εἰς πᾶν γενναῖον καὶ μέγα, καὶ γενικώτερον εἰς πᾶν ἀγαθόν. Κιβδηλεύει τὰ πάντα. Δὲν ἔχει μέτρον εἰς τίποτε, εἶναι τυφλὸς ἐν τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ. Εἶναι δὲ ὁ αὐτὸς εἴτε μεγάλην θέσιν κοινωνικὴν κατέχει, εἴτε σκῆπτρα ἀνὰ χεῖρας κρατεῖ, εἴτε τελευταῖος ὑπηρέτης εἶναι· εἶναι ὁ αὐτός, εἶναι ἀνάξιος ἐμπιστοσύνης, τῆς ἐλαχίστης, εἶναι ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀναστροφῇ αὐτοῦ ψεύστης καὶ ἀπατεών, διότι οὐδένα ἔχει χαλινὸν ἐκ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης.

Τ.

Ο GUÉRIN
ΠΕΡΙΓΡΑΦΩΝ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΗΣ ΠΑΤΜΟΥ

«Ἀνερχόμενοι τὴν ὁδόν, περὶ ἧς ὡμίλησα[1], φθάνομεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, τοῦ ὁποίου τὸ μοναστήριον καταλαμβάνει τὸ κεντρικὸν καὶ ὑψιστον μέρος

1) Εἰς προηγούμενον κεφάλαιον.

εἰς ὕψος περὶ τὰ 216 μέτρα ὑπεράνω τῆς θαλάσσης. Μὲ τοὺς πύργους του καὶ τὰ παχέα του τεῖχη, τὰ ἐστεφανωμένα μὲ ἐπάλξεις, ὁμοιάζει πρὸς ἀληθὲς φρούριον. Ἔχει σχῆμα ἀκανονίστου πολυγώνου, ὀλίγον μακροτέρου ἢ εὐρυτέρου, ὀχυροῦται δὲ διὰ προμαχώνων καὶ ἰσχυρῶν ἀντιστηριγμάτων. Μεγάλη κλῖμαξ λιθίνη φέρει πρὸς αὐτό. Ἡ κλῖμαξ διαιρεῖται εἰς τρία διαζώματα (paliers). Ἐπὶ τῆς αὐλῆς τοῦ δευτέρου διαζώματος εἶναι μικρὸς ναὸς κτισθεὶς κατὰ τὸ 1600 ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Νικηφόρου, καὶ πλησίον δεξαμενὴ μὲ ἀφθονώτατον ὕδωρ.

Ἀναβαίνομεν ἀκόμη ὀλίγας βαθμίδας διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν πρώτην θύραν τοῦ μοναστηρίου, ἄνωθεν τῆς ὁποίας εἶναι ἐζωγραφημένη ὡραία κεφαλὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, πεπλαισιωμένη εἰς κοῖλον ἔχον σχῆμα διαγωνίου ἀψῖδος (niche givale).

Ἡ θύρα αὕτη ἀνοίγει ἐπὶ μιᾶς ἄλλης κλίμακος στρεφομένης καὶ ἐσκεπασμένης μὲ θόλον· καὶ, ἀφοῦ ὑπερπηδήσωμεν περὶ τὰς εἴκοσι βαθμίδας καὶ δευτέραν θύραν πολὺ παχεῖαν καὶ περιβεβλημένην μὲ σιδηρᾶ ἐλάσματα,[1] εὑρισκόμεθα εἰς τὴν αὐλὴν τῆς εἰσόδου, ἥτις παρουσιάζει τὴν ὄψιν στοᾶς τρυπητῆς (à jour), σχηματιζομένης ὑπὸ τριῶν σειρῶν ἀψίδων γοτθικῶν.

Πρὸς τάριστερὰ εἶναι ἡ ἐκκλησία, πρὸ τῆς ὁποίας ὑπάρχει πρόδομος ὑποστηριζόμενος ὑπὸ μικρῶν ἐκ μαρμάρου κιόνων, ὧν οἱ κορμοὶ εἶναι ἑνωμένοι καὶ φαίνονται ἀρχαῖοι. Δύο ἐξ αὐτῶν ἔχουσι κιονόκρανα ἰωνικά, ἄλλοι δύο βυζαντινά, πέμπτος φέρει ἑλικοειδεῖς ραβδώσεις, δὲν ἔχουσι δὲ ἢ 2 σχεδὸν μέτρων καὶ 50 ἑκατοστομέτρων ὕψος ἕκαστος. Οἱ τοῖχοι τοῦ θολωτοῦ τούτου προδόμου καλύπτονται ὑπὸ παλαιῶν βυζαντινῶν εἰκόνων, αἵτινες παριστῶσιν ἁγίους καὶ προφήτας· εἶναι ἀρκετὰ χονδροειδεῖς αὗται, ἀλλὰ τὰ χρώματα εἶναι ἀκόμη ζωηρὰ καὶ διατηροῦνται καλῶς.

Ὁ ἐσωτερικὸς νάρθηξ χωρίζεται ἀπὸ τοῦ καθολικοῦ διὰ δύο μαρμαρίνων κιόνων, οἵτινες προφανῶς εἶναι ἀρχαῖοι, ἀλλ' ἐστεφανωμένοι μὲ κιονόκρανα βυζαντινά.

Τὸ καθολικόν, ὡς εἰς τὰς πλείστας τῶν χρόνων τούτων Ἑλληνικὰς ἐκκλησίας, ἔχει θόλον (coupole) μὲ ἁγιογραφίας.

Τὸ τέμπλον εἶναι πεπλουτισμένον διὰ πολλῶν ἐπιχρύσων κοσημημάτων καὶ πολλῶν εἰκόνων, ὧν τινες δὲν στεροῦνται ἀξίας.

Εἰς τὸ ἅγιον ἢ ἱερὸν εἶναι δύο ἄλλοι κίονες ἀρχαῖοι καὶ τοῦ αὐτοῦ ὡς οἱ προηγούμενοι ρυθμοῦ, δηλ. ἰωνικοί. Αἱ πλάκες τῆς ἐκκλησίας ἐπίσης εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀρχαῖαι.

Ἐκ τοῦ νάρθηκος εἰσερχόμεθα, ἐκ δεξιῶν, εἰς δύο πλαγίους μικροὺς ναούς,[2] εἰς ἕνα ἐκ τῶν ὁποίων εὑρίσκεται τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου Χριστοδούλου ἐγκεκλεισμένον εἰς θήκην. Εἶναι ὁλόκληρον, καὶ αἱ ἀπεξηραμμέναι σάρκες καλύπτουσιν ἀκόμη τὰ ὀστᾶ τοῦ προσώπου, ὅπερ μόνον εἶναι ὁρατόν. Οἱ μοναχοὶ διατείνονται ὅτι ἡ εὐωδία, ἣν ἀναδίδει, εἶναι διαφορὰ θαῦμα καὶ ἐμοιβὴ τῶν ἀρετῶν τοῦ ἁγίου των ἱδρυτοῦ.

Αἱ διαστάσεις τῆς ἐκκλησίας ταύτης εἶναι μικραί· ἔχει μόλις 10 μέτρων μῆκος καὶ 8 πλάτος. Καταλαμβάνει τὴν θέσιν ναοῦ ἀρχαίου ἀφιερωμένου εἰς τὴν Ἄρτεμιν καὶ τοῦ ὁποίου τὴν κατεδάφισιν συνεπλήρωσεν ὁ ἅγιος Χριστόδουλος, διὰ νὰ κτίσῃ διὰ τῶν λειψάνων του τὴν σημερινὴν ἐκκλησίαν.[1]

Ἐξερχόμενοι διὰ πλαγίας θύρας, διερχόμεθα μικρὰν αὐλήν, ἥτις φέρει πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἑστιατόριον τῶν μοναχῶν. Εἶναι ἡ ὡραιοτέρα αἴθουσα τοῦ μοναστηρίου. Εἶναι ἀψιδωτὴ μὲ θόλον εἰς τὸ μέσον καὶ μὲ τοιχογραφίας κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξηλειμμένας ἢ κεκαλυμμένας διὰ στρώματος ἀσβέστου. Δύο μεγάλαι τραπεζαι ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἐκτείνονται καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς αἰθούσης ταύτης. Εἰς τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων ἦτο ἡ θέσις καὶ ὁ θρόνος τοῦ ἡγουμένου· εἶναι ξυλίνη ἕδρα ἐσκαλισμένη.

Τὸ ἑστιατόριον τοῦτο εἶναι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐγκαταλελειμμένον, διότι τὸ κοινόβιον δὲν ὑφίσταται πλέον.

Πέριξ καὶ ὑπεράνω τῶν δύο αὐλῶν ὑψοῦνται δύο ὄροφοι κελλίων κατοικουμένων ὑπὸ τῶν μοναχῶν. Ὁ ἀνώτερος ὄροφος καταλήγει εἰς μεγάλας αὐλάς, ὧν δεσπόζουσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ οἱ θόλοι μικρῶν εὐκτηρίων οἴκων (oratoires). Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν αὐλῶν τούτων ἡ ἄποψις εἶναι ἐκ τῶν ὡραιοτέρων, αἵτινες δύνανται νὰ αἰχμαλωτίσωσι τὸ βλέμμα, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ὁρμᾷ (s' élance) μαζὶ μὲ τὴν φαντασίαν ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀσίας μέχρι τῶν πλησιεστάτων τῆς Ἑλλάδος νήσων.

Ἡ βιβλιοθήκη συνίσταται ἐκ δύο δωματίων κειμένων ἔμπροσθεν μικροῦ τινος ἄλλου[2]. Εἰς ἕνα ἐκ τῶν τοίχων τοῦ δωματίου τούτου ἔχουσι τοποθετημένην μεγάλην ὀρθογώνιον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου πλάκα, ἣν καλύπτει ἐπιγραφὴ ἀρχαία μὲ πολὺ καλοὺς χαρακτῆρας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐξηλειμμένη ἐν μέρει.

Ἡ ἠκρωτηριασμένη αὕτη ἐπιγραφὴ ἔχει ἤδη ἀντιγραφῆ ὑπὸ τοῦ Rosse. Δι' αὐτῆς μανθάνομεν, ὅτι ὑπῆρχεν ἐν Πάτμῳ ναὸς τῆς Σκυθίας εἴτε Ταυροπόλου Ἀρτέμιδος. Ὁ Ὀρέστης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἦτο ἱδρυτὴς τοῦ ναοῦ τούτου. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ πρῶτον τῆς νήσου ὄνομα φαίνεται ὅτι ἦτο Πάτνος καὶ ὄχι Πάτμος.

(Ἑ κ τ ρ ο φ ὁ ς ἐ σ τ ι Π ά τ ν ο ς).

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εὑρέθη ὑπὸ τοῦ Thiersch ἐν τῇ

1) Ὁ γνωρίζων τὴν Μονὴν παρατηρεῖ εἰς τὴν λεπτομέρειαν ταύτην σύγχυσιν. Ἡ σιδηρᾶ θύρα εἶναι ἡ θύρα, ἄνωθεν τῆς ὁποίας εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ Θεολόγου, ὑπάρχει δὲ καὶ ἄλλη θύρα, ἀλλ' εὑρίσκεται πρὸ αὐτῆς καὶ οὐχὶ μετ' αὐτήν, οὕτως, ὥστε δύναται εἰς νὰ ὀνομάσῃ δευτέραν τὴν κατὰ Guérin πρώτην θύραν. Σ. Τ.

2) Ἐκ τοῦ νάρθηκος εἰς ἕνα μόνον μικρὸν εἰσερχόμεθα ναόν, τὸν τοῦ ὁσίου Χριστοδούλου, εἰς δὲ τὸν ἕτερον ἐκ τοῦ καθολικοῦ.

1) Ὁ Guérin προσθέτει τὴν λεπτομέρειαν ταύτην κακῶς ἀποδίδων ὅ,τι ἐν τῷ πρακτικῷ τοῦ ἀναγραφέως τῶν Κυκλάδων, τοῦ παραδόντος τῷ ὁσίῳ τὴν νῆσον, καὶ τῷ βιογράφῳ αὐτοῦ ἀνέγνω.

2) Τὰ δωμάτια ταῦτα νῦν δὲν χρησιμεύουσιν ὡς βιβλιοθήκη, ἀλλ' ὡς συνοδικόν.

ἐκκλησίᾳ τοῦ μοναστηρίου· κατόπιν μετεφέρθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Εἶναι πιθανὸν ὅτι κατ' ἀρχὰς ἦτο τεθειμένη ὑποκάτω ἀγάλματος τῆς Ἑκάτης ἀφιερωμένου ἐν τῇ στοᾷ τοῦ ναοῦ τῆς Σκυθίας Ἀρτέμιδος ὑπὸ τῆς Κυδίππης, θυγατρὸς τοῦ ἰατροῦ Γλαυκίου καὶ Ἱερείας τοῦ ναοῦ τούτου, εὐγνωμονούσης ἐπὶ εὐτυχεῖ ταξειδίῳ αὐτῆς διὰ τοῦ Αἰγαίου.

(Αἰγαίου πλώσασα πόρου δυσχείμερον οἶδμα)[1]
Ἐν Ἀθήναις.

ΣΤΑΥΡΟΣ Ι. ΤΗΛΙΒΚΟΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΕΡΙ ΦΘΟΝΟΥ

Ὁ φθόνος εἶνε διδασκαλία τοῦ ὄφεως, δαιμόνων εὕρημα, ἀρραβὼν τῆς κολάσεως, ἐμπόδιον εὐσεβείας, ὁδὸς πρὸς τὴν γέενναν, στέρησις τῆς οὐρανίου βασιλείας. Φανερὸ δὲ κάπως καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ὄψεως καθίστανται οἱ φθονοῦντες· τὸ ὄμμα των εἶνε ξηρὸν καὶ ἐσβεσμένον, αἱ παρειαὶ κατηφεῖς, αἱ ὀφρύες συνεσπασμέναι, ἡ ψυχή των ὑπὸ τοῦ πάθους τεταραγμένη. Ὅπως δὲ οἱ γύπες πρὸς τὰ δυσῶδη φέρονται, πολλοὺς μὲν λειμῶνας παρατρέχοντες, πολλοὺς δ' εὐώδεις τόπους ὀπίσω ἀφίνοντες, κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ οἱ φθονεροὶ τὰ μὲν φωτεινὰ σημεῖα τοῦ βίου καὶ τὰ λαμπρὰ τοῦ φθονουμένου κατορθώματα δὲν βλέπουσιν, εἰς δὲ τὸ ἐλάχιστον αὐτοῦ πταῖσμα ὅλην των τὴν προσοχὴν στρέφουσι καὶ τοῦτο μετὰ πολλῆς χαρᾶς διασαλπίζουσι.

Ο ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ

Τί εἶνε ἀηδέστερον τῆς κακίας καὶ τί γλυκύτερον τῆς ἀρετῆς; Ἀλλὰ καὶ μυρίους λόγους ἂν εἴπωμεν, οὐδέποτε θέλομεν δυνηθῆ νὰ παραστήσωμεν ἀκριβῶς καὶ σαφῶς τὴν ἐκ τῆς κακίας πικρίαν καὶ λύπην καὶ τὴν ἐκ τῆς ἀρετῆς γλυκύτητα καὶ χαράν, ἂν μὴ λάβωμεν πεῖραν αὐτῶν, ὁπότε θὰ εὕρωμεν τὴν μὲν κακίαν καὶ χολῆς πικροτέραν, τὴν δ' ἀρετὴν καὶ μέλιτος γλυκυτέραν.

Ἐὰν δὲ οἱ πολλοὶ πρὸς τὴν κακίαν μετὰ χαρᾶς ὁρμῶσι, τοῦτο δὲν εἶνε παράδοξον, διότι καὶ τὰ παιδία πολλάκις τὰ μὲν πικρὰ καὶ ἐπιζήμια προτιμῶσι, τὰ δὲ γλυκέα καὶ ὠφέλιμα καταφρονοῦσι. Διότι ποία ἡδονή, εἰπέ μοι, ποία δ' ὠφέλεια ἐκ τῆς κακίας προέρχεται; Τίς χαίρει καὶ εὐφραίνεται; ὁ ὑπὸ τῆς ὀργῆς ταραττόμενος καὶ ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἐπιθυμιῶν ἐνοχλούμενος καὶ κεντούμενος, ἢ ὁ πάντων τούτων τῶν κυμάτων ἀπηλλαγμένος καὶ ἐν λιμένι ἡσύχῳ ἀναπαυόμενος; Δὲν εἶνε ὀλοφάνερον, ὅτι ὁ δεύτερος; Ἡ κακία μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον ἔχει ἡδονήν, ἀλλὰ πράγματι στερεῖται τοιαύτης· καὶ πρὸ μὲν τῆς ἀπολαύσεως μανία εἶνε οὐχὶ ἡδονή, μετὰ δὲ τὴν ἀπόλαυσιν εὐθὺς καὶ αὕτη σβέννυται· Ἀφοῦ λοιπὸν οὔτε πρὸ τῆς ἀπολαύσεως, οὔτε μετ' αὐτὴν ἡ ἡδονὴ φαίνεται, ποῦ τότε ὑπάρχει; Ἀλλὰ προκειμένου περὶ ἀρετῆς, πᾶν τοὐναντίον παρατηρεῖται· πρὸ τῆς ἀσκήσεως αὐτῆς οὐδεμία ταραχὴ γίνεται, ἐν αὐτῇ δὲ καὶ μετ' αὐτὴν διαρκὴς καὶ ἄληκτος ἡδονὴ καὶ τέρψις ὑπάρχει.

Ταῦτα λοιπὸν πάντα σκεπτόμενοι ἂς ἀπορρίψωμεν τὴν κακίαν καὶ ἂς ἀσπασθῶμεν τὴν ἀρετήν, ἵνα καὶ τῶν παρόντων καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ Ο ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

Δὲν εἶνε ὁ πλοῦτος καὶ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον τοῦ διαβόλου, καθὼς νομίζουσί τινες· ἡ χρῆσις αὐτοῦ τὸν καθιστᾷ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον. Φανερῶς; διὰ τοῦ προφήτου λέγει ὁ Θεός: «Ἐμὸν τὸ χρυσίον καὶ ἐμὸν τὸ ἀργύριον» (Ἀγγ. β'. 8), καὶ: «Ὦ τινι θέλω δίδωμι αὐτόν» (Λουκ. δ'. 6). Σὺ μόνον μεταχειρίσθητι αὐτὸ καλῶς, καὶ δὲν εἶνε ἀξιόμεμπτον τὸ ἀργύριον. Δύναταί τις καὶ διὰ τῶν χρημάτων νὰ δικαιωθῇ: «Ἐπείνασα, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν», λέγει· ἀλλὰ πῶς θὰ χορτάσωμεν τὸν πεινῶντα ἄνευ χρημάτων; «Γυμνὸς ἤμην, λέγει, καὶ περιεβάλετέ με»· ἀλλὰ πῶς θὰ περιβάλωμεν τὸν γυμνὸν χωρὶς ἀργυρίου; Θέλεις ἀκόμη νὰ πεισθῇς, ὅτι τὰ χρήματα δύνανται νὰ γείνωσι θύρα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν; «Πώλησόν σου, εἶπε, τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς». Τὰ ὑπάρχοντα, πωλούμενα καὶ διδόμενα τοῖς πτωχοῖς, γίνονται πρόξενα οὐρανίου θησαυροῦ. (Κυριλλ. Κατηχ. η'. κεφ. 6).

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἔξοχον πρότασιν ὑπέβαλε πρὸς τὴν Βουλὴν ὁ βουλευτὴς κ. Κ. Παπαμιχαλόπουλος, ἀποδεικνύων ὅτι εἰς μεγάλας ἐμπνεύσεις ἱκανοὶ εἶνε μόνοι οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι διασῴζουν εἰς τὴν ψυχήν των ἀκεραίαν τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῆς πίστεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰ ἠθικὰ ἰδεώδη. Προέτεινε δηλαδὴ ὅπως κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ 1910 τελεσθῇ ἑορτασμὸς τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, ἥτις ἕως τότε θὰ συμπληρώσῃ τὴν 2ᾶν ἑκατονταετηρίδα της. Εἴθε μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ πνεύματα τῶν πρωταγωνιστούντων ἐπὶ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐθνικῆς κονίστρας μας νὰ εἶνε πλησιέστερα πρὸς τὰ μεγάλα καὶ τίμια αἰσθήματα, διὰ τῶν ὁποίων κατήχθη ὁ περιφανέστατος ἐκεῖνος θρίαμβος τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης.

— Ἡ Βουλὴ παρεδέχθη πλήρη ἀτέλειαν τοῦ δημοσιογραφικοῦ χάρτου ὡς καὶ τοῦ χρησιμοποιουμένου δι' ἐπιστημονικὰ περιοδικά. Ἐλπίζομεν, ὅτι τὸ μέτρον θὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὸν χάρτην τῶν λοιπῶν περιοδικῶν ὡς καὶ τὸν πρὸς τύπωσιν βιβλίων. Τὰ θρησκευτικὰ περιοδικὰ

1) Καὶ ἄλλαι ἐπιγραφαὶ εὑρέθησαν ἐν Πάτμῳ, ἃς δύναταί τις νὰ ἴδῃ ἐν τῇ Ἀρχαιολ. Ἐφημ. τοῦ 1862. Σ. Τ.

καθὼς καὶ τὰ διὰ τὴν θρησκευτικὴν μόρφωσιν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν οἰκογενειῶν βιβλία δὲν προσφέρουν μικρὰς ὑπηρεσίας, ὥστε νὰ μὴ εἶνε ἄξια στοιχειώδους ὑποστηρίξεως. Σήμερον ὅμως μὲ χάρτην τόσον βαρέως φορολογούμενον ὑπόκεινται εἰς ἐξοντωτικὴν μάστιγα.

— Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀθῆναι» ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Ἀθ. Εὐταξίας ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκκλησιαστικὸν σκάνδαλον». Τὴν ἀφορμὴν δίδει τὸ ζήτημα τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἀκακίου. Ὁ κ. Εὐταξίας ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὀφείλει νὰ δικάσῃ τὸν Ἀκάκιον. Διότι αἱ ἐγερθεῖσαι κατ' αὐτοῦ κατηγορίαι εἶνε τοιαῦται, ὥστε δὲν ἀρκεῖ πρὸς τιμωρίαν του μόνη ἡ ἀναβολὴ ἢ καὶ ἡ ματαίωσις τῆς χειροτονίας του ὡς ἐπισκόπου. Κατωτέρω δὲ γνωματεύει, ὅτι, ἂν ἐκ τῆς δίκης ἀποδειχθῇ ἡ ἐνοχὴ τοῦ Ἀκακίου, «δὲν δύναται νὰ παραμείνῃ πλέον οὐδ' εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ κηρυχθῇ ἔκπτωτος καὶ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας.»

— Ἔγειναν διὰ πρώτην φορὰν βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ εἰς τὴν ἡρωϊκὴν χώραν τοῦ Τράνσβκαλ, ὅπου ἡ θεία πρόνοια ἔδειξεν εἰς τὸν Βρεττανικὸν λέοντα, ὅτι ὁ συνδυασμὸς ὑποκρισίας καὶ ἐλευθερίας δυνατὸν νὰ συντρίψῃ τοὺς ὄνυχάς του. Τὸ μποερικὸν στοιχεῖον ἐκέρδισε περιφανῆ ἐκλογικὴν νίκην, καὶ τὸ ὑπουργεῖον ἐσχηματίσθη καθαρῶς μποερικὸν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ περιφημοτέρου τῶν Μπόερς στρατηγῶν Μπόθα.

— Ἀγγέλλεται ὅτι οἱ βασιλεῖς τῆς Ἰταλίας θ' ἀναχωρήσουν ἐκ Ρώμης διὰ τὰς Ἀθήνας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀπριλίου. Κατὰ τὰς ἰδίας πληροφορίας θέλουν ἐπισκεφθῆ καὶ τὴν Κων)πολιν καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα.

— Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Ἀλεξανδρείας ἀπεφάσισε παμψηφεὶ νὰ δοθῇ εἰς μίαν τῶν πλατειῶν τῆς πόλεως ταύτης τὸ ὄνομα τοῦ ἐνδόξου αὐτῆς ἱδρυτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ἐπεφυλάχθη δὲ ὅπως ἐν μέλλοντι προσεχῶς συσκεφθῇ καὶ ἀποφασίσῃ καὶ διὰ τὴν πρότασιν περὶ ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος εἰς τὸν ἀπαράμιλλον στρατηλάτην καὶ ἐκπολιτιστὴν τοῦ Ἀσιατικοῦ κόσμου.

— Ὑπεβλήθη χθὲς εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον περὶ διανομῆς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Στεφανοβικείων κτημάτων, ὅπως εἰς αὐτὰ ἐγκατασταθῶσιν οἱ ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, Βουλγαρίας, Ρουμανίας καὶ Καυκάσου πρόσφυγες. Διὰ τοὺς ἐξ Ἀγχιάλου, Σωζοπόλεως, Πύργου, Βκρνης πρόσφυγας ὁρίζεται ὅπως οἱ μὲν Ἀγχιαλῖται ἐγκατασταθῶσιν ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀγκιστρίου (ἀρχαίας Πύρρας) μέχρι τοῦ παρὰ τὸν Ἀλμυρὸν χολορρεύματος παραθαλασσίας χώρας, οἱ δὲ Σωζοπολῖται καὶ λοιποὶ εἰς τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς πλευράν.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ἐξετάζοντες τὸν καθημερινὸν βίον μας, παρατηροῦμεν ἀντιφάσεις τινὰς καὶ παραλογισμούς, οἵτινες παρέχουσι τὴν πλέον θλιβερὰν εἰκόνα τοῦ χαρακτῆρός μας.

Εἰνέ τι ἄξιον προσοχῆς; Τὸ παραβλέπομεν.

Εἶνέ τι ὠφέλιμον; Τὸ περιφρονοῦμεν.

Εἶνέ τι σωτήριον; Οὐδὲ τὸ ἐνθυμούμεθα.

Τί δὲ τὸ κατέχον ἡμᾶς; Τὸ κοσμικὸν φρόνημα, ἡ ἀνθρωπίνη ματαιότης.

Τί τὸ παρασύρον ἡμᾶς; Τὸ θολὸν ῥεῦμα τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀπάτης.

Ὁ Θεός, ἡ ἄκρα τελειότης, ἡ ἀπόλυτος μακαριότης, εἶνε ξένος πρὸς τὰς σκέψεις μας, ξένος πρὸς τὰ αἰσθήματά μας, ξένος πρὸς τὰς ἐπιθυμίας μας· ὅλος δὲ ὁ νοῦς μας καὶ ἡ προσοχή μας στρέφονται πρὸς τὰ ἐφήμερα, τὰ ῥέοντα, τὰ παρερχόμενα.

Οἷα πλάνη! οἵα παραφροσύνη! οἵα ἀπιπολαιότης!

Ἡ θρησκεία μᾶς συνιστᾷ νὰ εἴμεθα νεκροὶ πρὸς τὸν κόσμον, ἤτοι ξένοι πρὸς τὸ σκότος καὶ τὴν κακίαν τοῦ κόσμου· ἡμεῖς δέ, ἀνκίσθητοι, κοῦφοι, τυφλοί, παράφρονες, τὸν ἐναγκαλιζόμεθα προθύμως εἰς αὐτὸν ἀφιερώνομεν τὰς σκέψεις μας, ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτοῦ ἐξαντλοῦμεν τὰ τιμιώτερα τῶν αἰσθημάτων μας, ἐν τῇ λατρείᾳ αὐτοῦ σπαταλῶμεν τὸν πολύτιμον χρόνον μας.

Τὸν Χριστόν, ὅστις ἱκανοποιεῖ τοὺς πόθους τῆς ψυχῆς μας, πληροῖ τὰς ἀνάγκας τοῦ πνεύματός μας, καθησυχάζει τὴν τεταραγμένην καρδίαν μας, τὸν λησμονοῦμεν, τὸν περιφρονοῦμεν, τὸν ἀποφεύγομεν.

Τὸν λησμονοῦμεν εἰς τὸν ἀτομικὸν βίον μας.

Τὸν λησμονοῦμεν εἰς τὰς οἰκογενειακὰς σχέσεις μας.

Τὸν λησμονοῦμεν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον μας.

Τὸν λησμονοῦμεν καὶ εἰς τὰς συναλλαγάς μας.

Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς λήθης αὐτῆς, τῆς φοβερᾶς, τῆς ἀπαισίας, τῆς ἐθνοκτόνου, διατελοῦμεν δυστυχῶς ὅλοι, ἐν μέλημα ἔχοντες, δι' ἓν ἐργαζόμενοι, δι' ἓν ζῶντες: Διὰ τὸν κόσμον, διὰ τὴν ὕλην, διὰ τὸ χυδαῖον συμφέρον.

Ἀλλ' ὁ Χριστός, δι' οὗ καὶ μόνου ἡ πρόοδος, ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ σωτηρία, τοὺς θιασώτας του θέλει εὐθεῖς, εἰλικρινεῖς, πιστούς, ὑγιεῖς τὴν συνείδησιν, ζῶντας ἐν πνεύματι καὶ ἐν ἀληθείᾳ, ἀγαπῶντας τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐπιδεικνύοντας ἐν ἀνάγκῃ αὐτοθυσίαν καὶ αὐταπάρνησιν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κόσμον, ὅστις, κωφὸς εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος, τυφλὸς εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, προβάλλει ὡς δόγμα τὴν τρυφὴν καὶ τὴν ἀποκτήνωσιν.

Ἐν Ἀμφίσσῃ.

ΑΦΑΝ. Δ. ΠΑΛΛΗΣ
Προλύτης τῆς Θεολογίας

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΔ'. ΨΑΛΜΟΝ

«Πρὸς Σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχήν μου, ὁ Θεός μου ἐπὶ Σοὶ πέποιθα, μὴ καταισχυνθείην.»

(Συνέχεια)

«Ἐπὶ Σοὶ πέποιθα.»

Εἰς **Σέ**, λέγει, ἔχω τὴν πεποίθησίν μου. Ἂς ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν ἔκφρασιν ταύτην τοῦ Δαυΐδ.

Ἔχει λαόν· ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ ὁποῖος τοῦ δίδει τὸ θάρρος.

Διαθέτει ἐμπειροπόλεμον στρατόν· ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶνε εἰς τὸν ὁποῖον στηρίζει τὰς ἐλπίδας του.

Γυναῖκας περιλημένας ἔχει· ἀλλ' ἡ ἀγάπη των δὲν εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀναπαύει τὴν ψυχήν του.

Καὶ τέκνα τὸν κυκλώνευν, υἱοὶ καὶ θυγατέρες. Ἀλλ' ἡ πεποίθησίς του δὲν ἀντλεῖται ἀπ' αὐτούς.

Οὔτε τὰ ὑπέροχα προσωπικὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα τὸν στολίζουν, εἶνε τὰ παρέχοντα εἰς αὐτὸν τὴν πεποίθησιν ταύτην· οὔτε ὁ θρόνος, εἰς τὸν ὁποῖον κάθηται.

Ὁ Δαβὶδ ἔχει φιλοσοφικὸν τὸ βλέμμα καὶ γνωρίζει καλῶς τὰ ἀνθρώπινα. Οἱ λαοὶ ἔχουν τὴν ἀστασίαν τῶν θαλασσῶν καὶ οἱ στρατοὶ δύνανται νὰ δώσουν σήμερον τὴν δόξαν εἰς τὸν ἡγεμόνα των, ἀλλὰ καὶ τὸ αἴσχος αὔριον, ἐὰν ὄχι τὴν μάχαιραν ἢ τὸν δίωγμόν.

Καὶ ἀπὸ τὴν γυναῖκα τί νὰ ἀρυσθῇ τις κατὰ τὰς ὥρας μεγάλων καταιγίδων; Οἱ φόβοι της ἐπιτείνουν τὴν σύγχυσιν, τὰ δὲ δάκρυά της πυκνώνουν περισσότερον τὴν θλῖψιν. Καὶ ἀφήνονται πλέον αἱ περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ γυναικεία ἀγκάλη καθίσταται μαγκὴ ἀλλὰ καὶ σιδηρᾶ στεφάνη, ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς ὁποίας τὸ ἠθικὸν μᾶλλον παραλύεται καὶ αἱ γενναῖαι ἀποφάσεις δεσμεύονται καὶ λιποψυχοῦν.

Ποῖος δὲ ἀγνοεῖ, ὅτι οἱ θρόνοι εἶνε πολλάκις τὰ πλέον ἐπικίνδυνα στηρίγματα; Κολακεῖαι, ἀνειλικρίνειαι, ἀπάται, εἶνε τόσαι παγίδες καὶ ἴκτυα διὰ τοὺς βασιλεῖς, καὶ ἔρχεται ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ σκῆπτρόν των δὲν τοὺς ὠφελεῖ περισσότερον ἀπὸ μίαν κελάμην.

Ποῦ λοιπὸν νὰ στηρίξῃ τὴν πεποίθησίν του ὁ Δαβίδ, καὶ ποῦ νὰ βασισθῇ, διὰ νὰ ἀνατείλῃ μὲ θάρρος τὴν ψυχήν του; Μήπως εἰς τὸν ἑαυτόν του; Ἀλλὰ καὶ ὁ ἰσχυράτερος ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνος του παρὰ ἐσθενὲς κέλυφος ἀνίκανον νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὰς τρικυμίας τῆς ζωῆς· δρῦς ἔστω, καὶ κέδρος, καὶ ἐλάτη, ἀλλ' ἡ ὁποία δύναται νὰ γείνῃ θλιβερὸν παίγνιον τῆς μάστιγος τῆς καταιγίδος καὶ τῆς φλογὸς τοῦ κεραυνοῦ. Ἰδοὺ τὸ φύσημα τοῦ χρόνου, Ὑπὸ τὴν μανίαν αὐτοῦ οἱ μεγάλοι ἄνδρες δὲν καταπίπτουν πολλάκις παταγωδέστερον καὶ οἰκτρότερον καθὼς τὰ πλατύκορμα καὶ ὑψικόρυφα δένδρα, τῶν ὁποίων ὁ δοπῦος ἀντήχησεν εἰς ὅλην τὴν πεδιάδα;

Ὁ Δαβὶδ γνωρίζει πάντα ταῦτα καὶ δὲν ἐλπίζει εἰς τίποτε τὸ ἀνθρώπινον. Ἐὰν ἡ κεφαλή του ἀνυψώθη μετὰ θάρρους, ἐὰν ἡ ψυχή του ἀνέλαβεν ὅλον της τὸ σθένος, ἐὰν ἤρθη ὑπεράνω τῶν ἡλίων καὶ τῶν ἄστρων, δυνατωτέρα ἀπὸ τὰ ὄρη, στερεωτέρα ἀπὸ τοὺς βασιλικοὺς θρόνους, εἶνε διὰ τοῦτο, τὸ ὁποῖον καὶ ψάλλει, Ποῖον;

«Ἐπὶ Σοὶ πέποιθα.» Ἤτοι εἰς Σὲ ἔχω τὴν πεποίθησίν μου. Εἰς Σὲ τῶν καταιγίδων τὸν Κύριον, τῶν κεραυνῶν τὸν δεσπότην, τῶν κυμάτων τὸν τιθασευτήν. Εἰς Σέ, ὁ ὁποῖος θαρρύνεις τοὺς ἀπογοητευμένους, ἐνισχύει τοὺς λιποψύχους, προστατεύεις τοὺς ἐγκαταλελειμμένους, στηρίζεις τοὺς ἑτοιμορρόπους, ἀνδρίζεις τοὺς φυγάδας καὶ ἐνσπείρεις τὸν πανικὸν εἰς τοὺς λέοντας. Εἰς σὲ τὸν πιστότατον φίλον, τὸν ἀκαίμητον πατέρα, τὸν παντοδύναμον βασιλέα, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπακούουν ὁ σκώληξ καὶ ὁ ἀετός, τὰ βάθη καὶ τὰ ὕψη, ἡ γῆ καὶ οἱ οὐρανοί, τὰ πλησιέστατα καὶ τὰ ἀπώτατα, τὰ ἀνυπολογίστως μικρὰ καὶ τὰ ἐκθαμβωτικῶς μεγάλα. Εἰς Σέ, ὁ ὁποῖος κατάγεις καὶ ἀνάγεις, ταπεινώνεις καὶ ἀνυψώνεις, συντρίβεις καὶ ἀναδεικνύεις, καταπατεῖς καὶ ἀνορθώνεις. Εἰς Σέ, ὁ ὁποῖος ἐκμηδενίζεις βασίλεια καὶ ἱδρύεις κραταιὰς πρωτευούσας ὅπου πρὶν ἐσύροντο τὰ ἑρπετὰ καὶ ὠρύοντο αἱ τίγρεις. Εἰς Σέ, ὁ ὁποῖος πραΰνεις ὅλους τοὺς στεναγμούς, ἀπομάσσεις ὅλα τὰ δάκρυα, δίδεις τὴν χεῖρα Σου εἰς τοὺς ταπεινωμένους καὶ τὸν βραχίονά Σου εἰς τοὺς συντετριμμένους. Εἰς Σὲ τὸν κυριεύοντα τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς, τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν, τῶν στιγμῶν καὶ τῶν αἰώνων, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, τῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῶν ὑπὲρ τὴν γῆν, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. Εἰς Σέ, τὸν πάνσοφον, τὸν πανάγαθον, τὸν παντογνώστην, τὸν παντεπόπτην, τὸν παντοδύναμον, ὅστις ἀπὸ τῆς μικρᾶς μου ἡλικίας μὲ ἐπροστάτευσες καὶ ἐν μέσῳ τόσων διωγμῶν καὶ ἀβύσσων μὲ διέσωσες καί, ἀντὶ τῆς ποιμενικῆς ῥάβδου, τὴν ὁποίαν ἐβάσταζον εἰς τοὺς τόπους τῆς Βηθλεέμ, μοὶ ἔδωκες τὸ σκῆπτρον τὸ βασιλικόν, εἰς Σέ, Κύριε, τὴν πεποίθησίν μου ἔχω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΕΜΠΟΡΟΥ

ΥΓΙΓΚΗ ΣΤΟΡΓΗ—ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΜΟΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Μάθε τε καλῶς, Φρειδερίκε, τὸ τελειότερον δῶρον δὲν εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ καταφαίνεται καλλίτερον ἡ ἐλεημοσύνη τοῦ δίδοντος, ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σέβεται καλλίτερον τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ λαμβάνοντος.

Φρειδερ.— Ἔχετε δίκαιον, κύριε· συγχωρήσατέ με διότι σᾶς διέκοψα καὶ ἐξακολουθήσατε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν ἱστορίαν σας.

Ἡ ἐργασία μᾶς προάγει καταφανῶς.

Μ. Β.— Μόλις ἐχωρίσθην ἀπὸ τὴν σύζυγον τοῦ ἰατροῦ, ἤρχισα νὰ τρέχω διὰ νὰ φθάσω ταχύτερον εἰς τὴν οἰκίαν μας. Ἔσπευδον, ὅπως παρηγορήσω τὴν ἀγαπητήν μου μητέρα, αἰσθανόμενος ἀνέκφραστον χαρὰν διὰ τὴν ἀπροσδόκητον βοήθειαν. Καθ' ὅλον τὸν δρόμον ἐψιθύριζον: Πόσον θὰ εἶνε εὐτυχὴς ἡ μήτηρ μου, ὅπου θὰ ἔχῃ ὀλίγα χρήματα! Πόσον καλὸς θὰ γίνω διὰ νὰ τὴν καταστήσω ἔτι εὐτυχεστέραν καὶ διὰ νὰ ἀξιωθῶ νὰ τὸ κατορθώσω!

Ὅταν ἔφθασα, εὗρον τὴν μητέρα μου περιχαρῆ.

— Ὁ ἰατρός, τὸν ὁποῖον μοῦ ἔστειλες, Ἀνδρία, μοὶ εἶπε, μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι δύναμαι νὰ θεραπευθῶ. Θὰ βραδύνω μέν, ἀλλὰ μὲ πολλὰς περιποιήσεις θὰ θεραπευθῶ.

Ἐπήδησα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου εἰς τὸν τράχηλον τῆς μητρός μου καὶ τῇ ἀνεκοίνωσα καὶ τὰς ἰδικάς μου ἐλπίδας.

Διήλθομεν ἐν χαρᾷ τὴν ἑσπέραν διευθυνόμενοι εἰς τοὺς μεγαλεμπόρους, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶχον τὰς ἐπιστολάς. Τὴν ἑπομένην ἐφωδιάσθην μὲ τὰ νέα ἐμπορεύματα καὶ ἐξῆλθον ἐνωρίς. Αἱ φίλαι τῆς συζύγου τοῦ ἰατροῦ ἠγόρασαν ὅλαι κάτι τι καὶ μοι ὑπεσχέθησαν ὅτι, ἐὰν ηὐχαριστοῦντο, θὰ ἐξηκολούθουν τὴν πελατείαν.

Ἡ ἡμέρα ὑπῆρξε λίαν ἐπικερδής. Βέβαιος δὲ ὢν περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα ἐπώλουν, ἐπέμενον μετὰ περισσοτέρου θάρρους.

Ἐπῆγα καὶ εὗρον ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπώλησα τὴν πρώτην φοράν, καὶ τοῖς ὑπεσχέθην, δώσας ἐξηγήσεις, ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ εἶμαι εἰλικρινέστερος.

Ἡ συμβουλή, τὴν ὁποίαν ἡ σύζυγος τοῦ ἰατροῦ μοὶ ἔδωκε, μετέβαλε τελείως τὸ μέλλον μου. Δὲν ἐσκεπτόμην πλέον νὰ κολακεύω, διὰ νὰ πείθω τοὺς ἀγοραστὰς διότι εἶχον τὴν ἀνάγκην των, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐφρόνουν ὅτι οὗτοι εἶχον τὴν ἀνάγκην τῶν ἐμπορευμάτων μου. Ἐν γένει διὰ τῆς καλῆς ποιότητος καὶ λογικῆς τιμῆς ἔκαμνον πολὺ σημαντικὴν ἐργασίαν καὶ ὑπερηφανευόμην διὰ τὴν θέσιν μου.

Ἐξ ἄλλου ἡ συμβουλὴ τοῦ ἰατροῦ εἶχε δώσει πολλὰς δυνάμεις εἰς τὴν προσφιλῆ μου μητέρα· ἐπήγαινε καλλίτερα.

Τὸ ἑσπέρας μὲ ἔβαλλε νὰ ἀναγινώσκω. Ὅταν δὲ ἔμαθον καλὴν ἀνάγνωσιν, μοῦ εἶπε νὰ πηγαίνω εἰς ἑσπερινὰς ὥρας πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γραφῆς εἴς τινα διδάσκαλον.

Ἀλλά, τῇ εἶπον, αὐτὸ θὰ μᾶς κουστίσῃ πολύ.

— Ὄχι, Ἀνδρέα μου, ἔχω συνεννοηθῆ μετ' αὐτοῦ. Μίαν ἡμέραν τὴν ἑβδομάδα θὰ ἐργάζωμαι εἰς τὰ ἀσπρόρουχα τῆς οἰκογενείας του, ὡς ἀντίτιμον τῆς διδασκαλίας του.

Χάρις εἰς τὴν ἀνεξάντλητον ἀφοσίωσιν τῆς ἀγαπητῆς μου μητρός, ἥτις μόνον δι' ἐμὲ ἐφρόντιζεν, ἔκαμαν ἐπὶ δέκα ὀκτὼ ἡμέρας τακτικὰ μαθήματα. Ἐπεδόθην μετ' ἐκτάκτου ζήλου. Ἔφερα πάντοτε μαζί μου ἓν βιβλίον, μίαν πλάκα καὶ ἓν κονδύλιον. Καὶ ὅταν συνέβαινε νὰ ἔχω σχόλην, κατέφευγον εἴς τι μέρος, καί, ἀντὶ νὰ παίζω, ἐμελέτων τὸ μάθημά μου καὶ κατεγινόμην μὲ τὴν πλάκα μου εἰς γραφὴν καὶ εἰς τὸ νὰ λογαριάζω.

Φρειδερ. — Ὦ! κύριε, πόσον ἀξιοζήλευτος εἶσθε! Πῶς κατορθώνατε νὰ ἔχετε τόσον θάρρος;

Μ. Β. — Φίλε μου, εἶχον ἔκτακτον ἐπιθυμίαν νὰ ἀρέσκω εἰς τὴν μητέρα μου, καὶ ἤθελον πάσῃ δυνάμει νὰ ἐξέλθω τῆς δυστυχίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μήτηρ μου μοὶ ἐπανελάμβανεν ὅτι ἡ ἐργασία εἶνε τὸ μόνον μέσον τοῦ ἐντίμως πλουτεῖν, οὐδέποτε διενοήθην νὰ γίνω φυγόπονος.

Φρειδερ. — Ἀλλά, κύριε, θὰ ἦτο φυγοπονία νὰ διασκεδάζετε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν;

Μ. Β. — Ὄχι, φίλε μου, εἶναι μάλιστα ὠφέλιμον νὰ διασκεδάζῃ τις μετὰ τὴν ἐργασίαν. Ἀλλὰ διεσκέδαζον μὲ πολὺ καλήτερον τρόπον. Ὅταν ἦτο καλὴ ἡμέρα, ἀνεχώρουν ἀπὸ πρωΐας μὲ τὴν μόστραν μου εἴς τι πλησίον χωρίον, ὅπου ἐπώλουν τὰ ἐμπορεύματά μου. Ἡ ἐξοχή μοῦ ἐφαίνετο πολὺ ὡραία κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Τὰ πτηνὰ μετὰ τόσης χαρᾶς ἔψαλλον ἐπὶ τῶν κλάδων. Ἠθέλησα νὰ τὰ μιμηθῶ καὶ ἐτερέτιζον καὶ ἐγὼ μερικὰς ἐπιῳδούς. Καθ' ὁδὸν ἔκαμνα καὶ ἕνα μπουκέτον ἀπὸ ἄνθη ἀγροτικά. Ὁ περίπατος αὐτὸς πολὺ μὲ ἔτερπεν. Ὅταν δὲ ἐπεινοῦσα, ἔτρωγον ἓν καλὸν ταμάχιον ἄρτου καὶ τυροῦ, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐφαίνετο νοστιμώτατον.

Τοιουτοτρόπως παρῆλθον πολλὰ ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα τὸ ἐμπόριόν μου ὁλονὲν προώδευεν.

Ὅταν δὲ ἔγινα 16 ἐτῶν, εἴχομεν καὶ ὀλίγον χρηματικὸν ἀπόθεμα καὶ κατώρθωσα τὴν μόστραν μου ν' ἀντικαταστήσω μὲ ἕνα καροτσάκι, τὸ ὁποῖον ἔσυρον ὁ ἴδιος. Δὲν ἐμπεριεῖχε πλέον τώρα τῶν δέκα φραγκῶν ἐμπορεύματα, ἀλλ' ἦτο ἓν κινητὸν μαγαζάκι μὲ ἑκατὸν φραγκῶν ἐμπορεύματα. Ἐγνωρίσθην καὶ εἰς τὰ περίχωρα, καὶ ἐσχημάτισα καλὴν πελατείαν. Ὅταν κατόπιν αἱ ἐργασίαι μου ἐπῆγαν καλλίτερα, ἡ μήτηρ μου ἐπέμενε νὰ γοράσω ἓν μικρὸν ζῷον διὰ νὰ σύρῃ τὸ ἁμαξάκι μου. Καὶ τῇ βοηθείᾳ τούτου ηὔξησεν ἀκόμη τὸ ἐμπόριόν μου. Ταυτοχρόνως δὲ καὶ ἡ μητέρα μου ἐνοικίασεν ἓν μαγαζάκι ὅπου ἐπώλει ἡ ἰδία ψιλικά.

Ἡ πρόοδός μου αὕτη ὀφείλεται εἰς τὰς συμβουλὰς τῆς προσφιλοῦς μου μητρὸς καὶ εἰς τὰς τοῦ καθηγητοῦ Ἐβαβέ, ὅστις εἶνε πάντοτε φίλος μου.

Οὕτω προκόπτων ὀσημέραι ἔφθασα εἰς τὸ νὰ διευθύνω τὸν ἐμπορικὸν οἶκον, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις καὶ ὅπου ἤδη ἐργάζεσαι.

Πόσας φορὰς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ηὐλόγησα τὸ σκληρὸν μάθημα, τὸ ὁποῖον ἔλαβον ὅταν ἔπαιξα τὴν πρώτην φορὰν καὶ ἔχασα πᾶν ὅ,τι εἶχα! Τίς οἶδε τί θὰ ἐγινόμην αὐτὴν τὴν ὥραν χωρὶς αὐτὴν τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν;

Φρειδερ. — Ἀ! κύριε, θὰ χρησιμεύσῃ καὶ εἰς ἐμὲ ὡς μάθημα. Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ὀλιγώτερον φρόνιμος ἢ ὅσον ὑπῆρξατε σεῖς.

Ὁ κ. Βεράρδος ἐμειδίασε. — Ἰδοὺ λοιπόν, Φρειδερίκε, ἓν καλὸν δίδαγμα.

Ὁ Φρειδερίκος ἐκράτησε τὸν λόγον του· κατέστη φιλόπονος καὶ οἰκονόμος, μεταχειρίζεται τέρψεις καὶ διασκεδάσεις ἐντιμοτέρας ἀπὸ τὰ παίγνια, καὶ θὰ γίνῃ, ἐλπίζομεν, ὅπως καὶ ὁ κ. Βεράρδος, ἄνθρωπος ἔντιμος καὶ εὐπόληπτος ἔμπορος.

ΤΕΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὑπνωτισμὸς καὶ πνευματισμός.—Ὁ ζηλεύτος, ὑπὸ Παναρέτου Δουληγέρη ἀρχιμ.—Ὁ πιστός.—Ὁ ἄπιστος. — Ὁ Θυρία περιγράφων τὴν μονὴν τῆς Πάτμου, ὑπὸ Στ. Θηλιακοῦ.—Ὁ Μέγας Βασίλειος περὶ φθόνου. — Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος περὶ ἀρετῆς.—Κύριλλος ὁ Ἱεροσολύμων περὶ τῆς καλῆς χρήσεως τοῦ πλούτου.—Τὰ νέα τῆς ἑβδομάδος.—Ὁ κόσμος, ὑπὸ Ἀθ. Πάλλη.—Ἑρμηνεία εἰς τὸν ΚΔ'. Ψαλμόν, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ.—Ἱστορία ἑνὸς νέου ἐμπόρου, (διήγημα).

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ: ΑΓΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ Ζ. ΔΙΑΛΗΣΜΑ 6—ΟΔΟΣ ΒΟΡΕΟΥ—6